

Управительтъ на полициѣтъ, щомъ прочете това писмо, стори му ся че назаркуваше нѣщо подъ сѣнкѣтъ. Свѣтъ отъ молнія прѣминахъ прѣзъ умътъ му. Уникнахъ изново ковчегътъ, прѣвърнахъ и дваждъ и триждъ всякъ отъ дрехытъ му и най-послѣ намѣри още двѣ важны писма, отъ които по-краткото бѣше отъ слѣдующето съдържаніе:

Господине Теофилакте!

«Съжалявамъ тя за безочлявѣтъ ти дерзость; но прощавамъ тя за пръвъ и послѣденъ пѣтъ. Ограничи ся въ длъжноститѣ си. Ты си единъ бѣденъ момъкъ; имашъ благонаклонността и довѣріето на бащѣми; държишь ключътъ на честь-тъ си тъй добръ, колкото е истинъ че държишь ключевѣтъ на бащиното ми заведение. Постарай ся, момко, да бѣдешъ достоенъ за довѣріето съ което тя почита добрыйтъ ми баща. Колкото за чувствата ти, за които ми говоришь, тѣхъ гы остави на странѣ, защото не е прилично да гы отдавашъ безумѣстно къмъ една мома, която не е опрѣдѣлена за тебе.

На 3 Мартъ 1842

Филта Воутидова.»

А по-дългото, ако и да бѣше отдрано деномѣсечіето му и мѣстото отъ дѣто бѣ писано, съдържаваше слѣдующето:

«Пишешъ ми, Теофилакте, че много ся надѣнешъ да извършишь онова което желашъ. Тѣй що ако момичето приеме, не е чудно да вы видѣтъ тука бѣжанцы, и на главѣ на единъ имотъ огроменъ, който ше можете да *экономисате*. Ако е тѣй не дѣй ся бави; а прѣди всичко мѣчи ся да добьешъ довѣріето на господаря си. Но както и да е, или тѣй или инакъ, цѣль-тъ ти да бѣде цѣль... Пишешъ ми че имашъ убѣжденіе въ убѣдительность-та на языкътъ си.

«Внимавай обаче; защото Паскаль и Ангели, ако и лесно убѣждаваны, може и да тя оставятъ самъ... Можешъ да свършишь една работѣ? казва пословицата; можѣ. Можешъ ли и да скрыешъ? Ако можешъ, тогазъ си способенъ человекъ.

«Пращамъ ти днесъ попятницѣтъ (тескерето), който